

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 9553 van 4 april 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 december 2007 heeft ingediend om de schorsing en nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 30 november 2007 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H-P. MUKENDI KABONGO KOKOLO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIESE die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekende partij diende op 2 mei 2007 een asielverzoek in. Deze aanvraag werd op 27 augustus 2007 afgewezen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen middels een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 14 november 2007 verworpen in toepassing van artikel 39/59 § 2 tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Op 30 november 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 21 december 2007 aan verzoeker werd betekend, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Reden van de beslissing:

Op 14/11/2007 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep verworpen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen. (...).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid.

De verwerende partij werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang bij de huidige vordering. Verwerende partij betoogt dat een eventuele schorsing of nietigverklaring van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geenszins maakt dat verzoekende partij niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven. De schorsing of nietigverklaring van het bevel wijzigt de verblijfsituatie van verzoekende partij niet en na vernietiging van dit bevel zal een nieuw bevel ter kennis moeten worden gebracht.

Artikel 75 § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) in toepassing waarvan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies betekend.”

Verwerende partij beschikt in deze slechts over een gebonden bevoegdheid om de vreemdeling, die niet als vluchteling is erkend en aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Dit betekent niet dat

verzoekende partij steeds automatisch zijn belang zou verliezen om de wettigheid van een dergelijk bevel te betwisten. Er zijn gevallen denkbaar waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht. Steeds dient te worden onderzocht of verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (R.v.St. nr. 129.004, 9 maart 2004).

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep.

In een enig middel roept verzoeker de schending in van *“de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuursakten, o.a. de artikelen 2 en 3 van de schending van de algemene principes en meer in het bijzonder deze van een gezond administratief beheer die wilt dat elke beslissing op rechtmatige en wettig toelaatbare motieven berust, enerzijds, en het andere principe volgens hetwelk het administratief bestuur gehouden is uitspraak te doen na kennis genomen te hebben van alle elementen van de zaak, de beoordelingsfout, en de onbekwaamheid wat betreft oorzaken en motieven, en schending van het principe van evenredigheid en schending van artikel 6 van de Europese Conventie voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (op 04/11/1950 aangenomen)”*.

3.1. Uit de uiterst vage bewoordingen van het verzoekschrift distilleert de Raad een eerste onderdeel van het middel namelijk de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. In de bestreden beslissing worden duidelijk de motieven aangegeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift onterecht voor te houden dat de bestreden beslissing geen enkele motivatie bevat en dat ze *“niet eens melding maakt van een aanduiding van de feiten die haar motiveren”*.

De Raad merkt op dat een eenvoudige lezing van bestreden beslissing leert dat deze wel degelijk ‘in rechte’ en ‘in feite’ gemotiveerd werd. De beslissing vermeldt immers duidelijk dat ze werd genomen in toepassing van artikel 75 § 2 / artikel 81 en artikel 75 § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en in uitvoering van artikel 7 eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Daarenboven blijkt uit de bestreden beslissing dat het beroep, dat hij als asielzoeker bij de Raad instelde, werd verworpen en dat verzoeker in het land verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. De bestreden beslissing werd dus qua vorm volledig conform aan de bijlage 13 quinquies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 opgesteld.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is

genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St. nr. 105.103, 26 maart 2002).

In de mate waarin verzoeker de materiële motiveringsplicht geschonden acht, slaagt hij er niet in aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de verweerder niet correct zijn.

Verzoeker is de mening toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu hij een tweede aanvraag tot asiel en subsidiaire bescherming heeft ingediend en betreffende aanvraag nog steeds hangende is. Uit het administratief dossier blijkt enkel dat verzoekers advocaat, Mr. Mukundi, en niet verzoeker zelf, bij aangetekend schrijven van 14 december 2007, een tweede aanvraag tot subsidiaire bescherming deed. Uit artikel 50 en volgende van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat een aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus dient te gebeuren door de vreemdeling. Bovendien laat geen enkele wettelijke bepaling en evenmin enig rechtsbeginsel toe dat een dergelijke aanvraag door een advocaat kan worden ingediend. In casu kan geen gewag worden gemaakt van een tweede asielaanvraag waardoor het onderhavig bevel om het land te verlaten impliciet wordt opgeheven.

Verzoeker stelt onterecht dat de aanvraag tot subsidiaire bescherming niet eens onderzocht werd. De Raad wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor zijn weigeringsbeslissing van 27 augustus 2007 onderzocht of verzoeker in aanmerking kwam voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het beroep dat verzoeker hiertegen instelde bij de Raad werd verworpen in toepassing van artikel 39/59 § 2 tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt daarenboven dat hij een aanvraag tot regularisatie zou hebben ingediend en dat hem ook daarom geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu betreffende aanvraag nog steeds hangende is. Daargelaten de vraag of een dergelijke aanvraag werd ingediend, geen enkel document uit het administratief dossier toont een dergelijke aanvraag aan, dient er te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het oud artikel 9 derde lid (nieuw artikel 9 bis) van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cfr. o.m. R.v.St. nr. 86.715, 6 april 2000; R.v.St. nr. 109.500, 22 juli 2002; R.v.St. nr. 127.903, 6 februari 2004; R.v.St. nr. 132.035, 3 juni 2004; R.v.St. nr. 132.036, 3 juni 2004; R.v.St. nr. 138.946, 7 januari 2005; R.v.St. nr. 164.950, 20 november 2006), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (R.v.St. nr. 132.036, 3 juni 2004).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9 derde lid van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (R.v.St., nr. 166.626, 12 januari 2007).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9 derde lid van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (R.v.St., nr. 109.500, 22 juli 2002; R.v.St., nr. 132.035, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004).

Dienvolgens valt niet in te zien waarom de verwerende partij de voorgehouden ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zou moeten betrekken in de motivering van de thans bestreden beslissing, nu het bevel, waarvan de motieven, met name de vaststelling dat de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 14 november 2007 het beroep van verzoeker heeft verworpen en dat verzoeker illegaal in het Rijk verblijft vermits hij niet beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, niet werden betwist door de verzoekende partij, genomen werd op grond van een gebonden bevoegdheid.

Verwerende partij heeft terecht in toepassing van artikel 75 § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 in het kader van haar gebonden bevoegdheid een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd steunend op het in het besluit aangegeven motief.

Een verder onderzoek naar het middel zou de Raad verplichten de feitelijke toedracht van de aanvraag te beoordelen wat zaak is van de tot beslistende bevoegde overheid. Wanneer de Raad een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij immers niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststellingen van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die daarmee onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoont dat de feiten niet op behoorlijke wijze werden vastgesteld en evenmin dat de motieven kennelijk onredelijk zouden zijn. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de verweerder maakt op zich uiteraard geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

3.2. Wat betreft de overige opgeworpen schendingen, namelijk *“de beoordelingsfout, en de onbekwaamheid wat betreft oorzaken en motieven, en schending van het principe van evenredigheid en schending van artikel 6 van de Europese Conventie voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (op 04/11/1950 aangenomen)”*, wijst de Raad erop dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever was dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Derhalve kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/0001, p. 116-117).

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (R.v.St., nr. 163.900, 20 oktober 2006; R.v.ST., nr.166.392, 8 januari 2007).

In het verzoekschrift duidt verzoeker niet aan op welke wijze de door hem opgesomde rechtsregels en rechtsbeginselen door de bestreden beslissing werden geschonden zodat de Raad van oordeel is dat de aangehaalde opsomming niet als middelen kan worden aanzien.

Deze middelen zijn onontvankelijk.

De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend en acht door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. WELLENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS.

J. BIEBAUT.